

1.

Trajekt

Večer 22. októbra 2013 o trištvrte na šesť (už sa takmer úplne zotmelo) mi povedala:

– Henry, chcem, aby sme si dali pauzu.

Určite sa to odohralo práve tam. V skutočnosti si takéto chvíle navždy zapamätáme. Sú ako medzníky našej existencie, ako majáky na pobreží. Nepochybne tam som ju stratil – vo vlastnom i v prenesenom zmysle slova.

Zdá sa mi, že začať tento príbeh na palube trajektu je dosť logické, nie? Sedem rokov som žil na zalesnenom ostrove v končinách pri Seattli. Neprešiel jediný deň, aby som na ňu nemyslel. A to miesto? Niekde medzi Anacortes na severozápadnom pobreží Tichého oceánu a ostrovom Glass Island – na palube trajektu *Elwha*. A čas? Tmavá a búrlivá noc – naozajstná noc v búrke.

Spomínam si, že v ten večer bolo strašne zima, lia-
lo ako z krhly a v tme za trajektom more zavýjalo ako

vyhladovaná a vydráždená zver. Pre hrozný lomoz pomalého parného stroja a nárazov vetra zvýšila hlas. Aj ja.

– ČOŽE? Čo mi tu vykladáš?

Zažmurkala, sklopila oči a potom sa na mňa pozrela.

– Viem, že som ti to mala povedať skôr, ale...

– Povedať čo? Naomi, čo povedať?

Pre ten strašný rámus som musel aj ja revať.

Trajekt sa kolísal, takmer sme museli prestupovať na mieste. Stáli sme na dolnej otvorenej palube, vystavenej vetru, pri autách, kým ostatní cestujúci sedeli v teple na horných zatvorených palubách a rozprávali si zážitky z toho dňa.

To Naomi nástojila, aby sme tam zišli. Asi nechcela, aby nás videli spolu...

– Henry, dajme si pauzu. Pauzu... na chvíľu... Aby sme do toho lepšie videli. Niečo sa stalo. Musím si to premyslieť... Potrebujem to... *pochopiť*...

– Čože? Čo to hovoríš? Pochopiť čo?

Pokiaľ išlo o mňa, nič som nechápal. Vietor jej odfúkol z kapucne malý pramienok hnedých vlasov. Zdvihla hlavu a pozrela sa na mňa.

– Henry, zistila som pravdu.

Nespúšťala zo mňa zrak. Naomi má – vlastne mala – oči farby ametystu s odtieňmi nezábudky a lazuritu, s tmavým, takmer čiernym krúžkom okolo dúhovky a opálovú rohovku: mačacie oči.

– Akú pravdu? – spýtal som sa.

Dostával som závrat. Hlava sa mi začala točiť.

– Odhalila som, *kto si*.

Takto sa to teda začalo.

Rozchod, akých sa každý rok odohrajú milióny, v tomto čase, keď každý chce byť šťastný, ale nechce za to nič zaplatiť. V tú jeseň sme mali šestnásť.

– Kto som? Panebože, o čom to hovoríš?

Tentoraz neodpovedala.

– Načo tie tajomstvá? – spýtal som sa. – Prečo mi už neposielaš esemesky, prečo sa mi vyhýbaš? Čo to má znamenať, Nao?

Stiahlo mi žalúdok. Už týždeň ma každé ráno pichlo pri srdci, keď som sa zobudil a na displeji telefónu nebolo nič.

Nijaká správa...

To zistenie mi zakaždým zdvihlo žalúdok. Ešte pred niekoľkými dňami sa nikdy nestalo, aby som si ráno ne našiel nežný odkaz. Iba zopár slov – no každé svedčilo o hĺbke našich citov. Ja som zas posielal esemesky každý večer. Pred spaním.

Tá včerajšia hovorila za všetko: *Nikdy nás nič nerozdelí. Lúbim ťa. Vždy ťa budem lúbiť.*

Viem, čo je rozchod.

Videl som úbohého Josha Landisa v tom pube, ako celý zbledol a takmer sa rozplakal, keď mu Casey Hinshawová oznámila, že je koniec. Videl som Tess Parsonsovú, dobré dievča, ako bola dlhé týždne zničená, keď tá

potvora Shanna McFadenová rozšírila video, na ktorom bolo vidieť Tessinho exfajera Dannyho Lovasza, ako sa zaprisaháva, že Tess preňho nič neznamená. Viem, čo je rozchod.

Ale nie ja a Naomi.

Nie *my*.

Nám sa to nemohlo stať. Medzi nami to bolo na celý život. „KNSN“: *Kým nás smrť nerozdelí*; to bola naša mantra.

Viem, čo si myslíte: šesťnásť rokov...

No sú ľudia, ktorí sa stretnú v tomto veku a zostanú spolu po celý život. Pozrel som sa na ňu. V ten večer vyzerala smutná. Nekonečne smutná. *Odkiaľ pochádza ten smútok?* Odo mňa? Od niekoho iného? Tie otázky mi narážali do lebky ako vlny na kostru trajektu. Bola to baba, ktorú som mal rád. A s ktorou som chcel prežiť zvyšok svojich dní. Doriti, cítil som, akoby mi vnútornosti zozieral veľký dungenesský krab.

– Dopekla, povieš mi, o čo tu ide? Čo som urobil? Niekoho si stretla, je to tak?

Podvedome som začal silnejšie kričať.

Zahľadela sa na mňa a po prvý raz som pocítil, že sa medzi nami otvára priepasť: obrovská, celé svetelné roky. A to sme si pred niekoľkými týždňami boli takí blízki. Teraz takí vzdialení...

– Naomi...

Vystrel som k nej ruku.

Jemne som ju chytil za zápästie.

– PUSŤ MA!

Šokovalo ma to. Prudko sa uvoľnila, akoby vložila prsty do nejakej pasce, akoby ju môj dotyk odpudzoval. A cúvla.

O krok...

Potom o dva...

A odrazu sa rozplakala.

– Ty nevidíš, čo sa tu robí? – vzlykala, po tvári jej stekali slzy a ešte cúvla. – Ty a tvoji kamaráti nevidíte, čo nám tento ostrov spôsobuje? Nevidíš, ako *sa to všetko skončí?*

Spytoval som sa, o čom to dočerta hovorí.

– Ako sa to všetko skončí? Moji... *kamaráti a ja?* – opakoval som ohúrený. – Ako to vlastne myslíš?

Pokročil som k nej, znova cúvla o krok.

Znovu som pokročil...

Znovu cúvla...

Podobalo sa to na nejaký pochmúrny, nebezpečný a desivý tanec.

Vyšli sme zo stredu krytého hornými palubami a hlavy nám začal bičovať ľadový lejak, stekal mi pod golier, ale vôbec som si to nevšimol.

– Naomi, – opakoval som nežne.

Vykročil som.

Cúvla.

– Nepribližuj sa...

Dotkla sa nebezpečne nízkeho zábradlia pri prove, kde vás len reťaz delí od pádu do vlniaceho sa mora. Musel som teda zastať.

– Nezabúdaj, že sú to aj *tvoji* priatelia – povedal som.

– Neboli sme tí najlepší priatelia na svete? Neveril som, že sme ako rodina? *Môj blízky, môj brat* – spomínaš si?

Zhnusene potriasla hlavou.

– Choď preč, – vzlykala. – Odíď, prosím ťa!

Teraz bolo v jej hlase čosi iné. Bol to *strach*. Bála sa ma. Ako to bolo vôbec možné?

– Naomi...

– Prosím ťa, Henry...

Zajakávala sa, slzy – či vlastne aj dážd – jej stekali po lícach. Za chrptom jej revalo rozbúrené more. Biele spenené hrebene vln vybuchovali v gejzíroch vysokých ako domy oproti prove, päť metrov od nás. Do tváří nám pravidelne striekali spršky morskej vody.

Chytil som ju za zápästia.

– DORITI, PUSŤ MA!

Kričala. Akýmsi zlým hlasom. Dopálilo ma to.

Vtom som urobil gesto.

Prisilné.

Zatriasol som ňou ako slivkou, aby sa spamätala. Tam vpredu, pri zábradlí – len niekoľko centimetrov od prázdnoty... Viem, že to bolo šialené. Zrevala. Bránila sa. Hystericky. Vyzerala fakt zdesene. Zrejme verila, že ju hodím do mora. Ako si mohla myslieť niečo také? Ako

si mohla čo len na okamih predstaviť, že som niečoho takého schopný? Práve toto ma dnes najviac trápi.

Z celej sily ma odstrčila a pošmykol som sa. Spadol som na zadok – na mokrú palubu. Vymietla ju ďalšia vlna a osprchovala ma. V jednom okamihu, keď sa Naomi vyslobodila, som na ňu zdesene hľadel, ako sa nakláňa nad prázdnom, kapucňu jej strhol vietor, vlasy jej viali, z očí jej šla hrôza a za ňou sa dvíhali kopce čiernej peny a padali do priepastí...

– Héj! – zjačal akýsi zamestnanec a rútil sa po schodoch dolu (musel nás zbadať cez okná pilotnej kabíny alebo na bezpečnostných kamerách). – Čo to tu stvárate?

... No ona sa v poslednej chvíli spamätala, odrazila sa, obišla zamestnanca a zmizla na schodoch vedúcich na horné paluby.

– Naomi!

Rozbehol som sa za ňou, ale hore na schodoch sa mi už stratila a chlapík ma schytil za rukáv.

– Vystúpte hore! – zreval. – Zbláznili ste sa? Uvedomujete si, čo sa mohlo stať?

Ach, áno, uvedomoval som si to.

Vybehol som hore, bral som po dva schody, rýchlo som sa pozrel na kameru na strope, zaberajúcu úzke schodisko.

Hľadal som ju. Všade. Na všetkých uzatvorených palubách, v dave cestujúcich sediacich pri stoloch či v radoch

BERNARD MINIER

sedadiel vpredu, medzi ľuďmi pri bare, vchádzajúcimi a vychádzajúcimi z toaliet, medzi inými študentmi, dokonca aj vonku na otvorených palubách, kde v takúto noc, keď vietor zavýjal ešte silnejšie, nebolo ani živej duše.

Naomi nebolo.

Nikde.

Vrátil som sa k nášmu stolu, z tváre mi kvapkalo, vlasy aj šaty som mal premočené. Prvý ma zbadal Charlie a vyvalil oči.

– Doriti, Henry! Si celý mokrý! A kde je Naomi?

– Neviem ju nájsť, – povedal som.

Kayla a Johnny zdvihli hlavy od smartfónov.

– Čože? Predsa ste boli spolu, videli sme vás, ako ste schádzali dolu...

– Povedali sme si, že tí dvaja to možno idú robiť do auta, – usmial sa Johnny.

Mlčal som.

– Henry, čo sa to stalo? – spýtal sa Charlie, všimol si, že sa tvárim zmätene.

– Neviem, kam zmizla... Všade som ju hľadal... a ne našiel som ju...

– Veď ste boli spolu.

– Viem... viem.

– OK.

Vstal a pozrel sa na tých dvoch: – Vy tu zostaňte. Ak sa ukáže, zavoláte nám. My ju ideme pohľadať.

Podelili sme si úlohy; prešli sme všetky miesta, ktoré som už aj ja prehľadal.

Odzrazu mi v hlave čosi prebleslo: videl som sa, ako behám po chodbách aj po miestnostiach, skúmam tváre, prezerám si postavy – a všimol som si zo dva detaily. Napríklad, že na palube je Jack Taggart. Sedel vzadu pri poslednom stole, hneď za ním boli dvere na kormu, a hoci bola práve špička a všetko bolo obsadené, on mal stôl len pre seba. Každý či takmer každý na lodi poznal Jacka a nikto netúžil po jeho prítomnosti. Taggart býval sám hlboko v lese, v najneprístupnejšej časti ostrova, pod Gardnerom, najvyšším vrchom na Glass Islande, vysokým sedemstotridsaťtri metrov. Jack mal zlú povesť a podľa mňa takým reputáciám niekedy aj môžete veriť. V ten večer skladal puzzle. Na trajektoch sa vždy nájde puzzle.

– Musela sa zatvoriť na ženskom WC, – povedal Charlie.

– Prezrel si ženské toalety?

– Pravdaže nie.

– Tak bude tam. – Jeho istota bola nákazlivá. Charlie pochybuje málokedy, len keď ide o ženy. Položil mi ruku na plece: – Skončilo sa to zle, čo? – Na okamih som si v jeho pohľade prečítal niečo iné ako súcit – záujem a zvedavosť.

Prikývol som.

Chytil ma za ruku a viedol naspäť k stolu.

– Našli ste ju? – spýtala sa Kayla.

Charlie jej naznačil, aby to nechala tak.

BERNARD MINIER

– Asi našla niekoho iného, čo ju odvezie, – povedal Charlie po niekoľkých minútach. Tvár mu ožarovali zadné svetlá auta pred nami a prístrojová doska.

Sedel som za volantom, v šere dolných palúb. Desila ma strašná predstava. Vedel som, že má pravdu. *Elwha* (indiánske meno pre losa alebo jeleňa wapiti v kmeni Činukov) môže odviezť vyše tisíc osôb a stoštyridsaštyri áut. To je obrovský dav ľudí. Mohla sa nám teda ľahko vyhnúť a uchýliť sa do hociktorého auta iného študenta – dievčaťa či chlapca.

Vnútri sa rozozvučali sirény; rozkrútili sa a majáky vrhali na steny oranžové svetlá. Zapol som stierače a pomaličky sme sa v rade pohli k strácajúcim sa svetlám East Harboru, kým zamestnanci v žltých vestách mávali svetielkujúcimi paličkami.